

De som avskräcker från brott¹

Av

Marcus Felson

Rutgers Universitet, Newark

Sammanfattning

Enbart genom deras enkla närvaro kan folk avskräcka från brott på vissa platser och under vissa tider. Sådant hindrande till följd av direkt kontakt kan ske när "bevakare" håller ett öga på potentiella brottmåltavlor (Cohen och Felson, 1979), eller när "hanterare" gör detsamma för potentiella lagbrytare (Felson, 1986). Eck (1994), lägger även till en tredje typ av avskräckande roll: "ledare" som övervakar platser. Vidare presenterar Eck rutinaktivitetsteorin som två tripletter, med potentiella förbrytare, måltavlor, och platser övervakade av bevakare, hanterare, respektive ledare. Clarke (1992) noterar varierande grader av ansvar för att avskräcka från brott. Hans idéer är anpassade till aktuella syften och listar fyra steg av brottsavskräckning. Personlig avskräckning utförs av familj och vänner; tilldelad avskräckning, av de som är för det anställda; diffus avskräckning, av de som är anställda men inte tilldelades just den specifika uppgiften; och generell avskräckning, av obetalda personer som inte har ett personligt band eller ett ansvar genom sitt yrke. Multiplikationen av dessa fyra steg av Ecks tripletter ger oss 12 typer av brottsavskräckning. Dessa typer hjälper oss också att tänka på andra aspekter av brottsprevention.

En poäng kan göras av att förbrytaren inte är den viktigaste aktören för att förklara brott. Genom rutinaktivitetsteorin (Cohen and Felson, 1979; Felson, 1994; se även arbetet om livsstilar av Hindelang et al., 1978), de som ingriper hos förbrytare, hur oavsiktligt det än må vara, spelar en ännu mer central roll för brott och dess prevention.

Den "kapabla bevakaren" av brott agerar genom sin närvaro till att förhindra brott, och genom sin frånvaro att göra brott mer troligt. Ett exempel på detta är en pensionär som är hemma och på så vis dagtid kan avskräcka från inbrott av sitt eget eller grannens hem. Och omvänt, någon som jobbar borta från hemmet under dagen bidrar med den frånvaron till en större risk för inbrott. Två personer som går nedför gatan skulle kunna agera som bevakare för varandra mot ett rån eller annat överfall, medan varje individ agerar som bevakare till sin egna, närmsta fasta egendom.

Uppdateringar i rutinaktivitetstillvägagångssättet

Ursprungligen tog rutinaktivitetsteorin förbrytare för givet, men senare arbete (Felson, 1986; se även Felson and Gottfredson, 1984) tar hänsyn till informell social kontroll av förbrytare. Det utfördes genom att länka teorin med Hirschis kontrollteori (1969). Resultatet är en tvåstegsvariant av kontrollteori. Som första steg etablerar samhället sociala band och därmed fäster ett "grepp" vid varje individ. I synnerhet föräldrar utvecklar en emotionell tillfästelse till sina barn. Föräldrar är en "intim handlare" vars närhet till, och kunskap om, barnets beteende blir ett instrument för informell social kontroll. Den som känner igen ungdomen eller kan fastställa hennes eller hans namn kan också ta tag i det greppet och påtvinga sådan kontroll, utan att behöva ta till fysiskt tvång. Det leder till det andra steget av social kontroll: uppgiften att identifiera exakt vem som bryter reglerna. I en by eller liten stad, eller inom en urban by är detta steg av social kontroll kanske inte problematiskt, eftersom varje person är

¹ "THOSE WHO DISCOURAGE CRIME", by Marcus Felson was published first in 1995. In: Crime and Place, J. E Eck & D. Weisburd (eds.), NCJ, 53-66 pp.

allmänt igenkänd. Däremot, medan vardagens ekologi förändras, blir det lättare att undgå social kontroll genom att bryta reglerna på platser där en inte är igenkänd. Därmed hjälper den stora staden och utbredda bilanvändningen bland ungdomar dem att fly informell social kontroll, även om de har de vanliga sociala banden (se Felson, 1994). Kortfattat, informell social kontroll kräver både fästade grepp för ungdomar och organisering av samhällsliv så att dessa grepp kan tas.

Så som en bevakare övervakar den passande måltavlan övervakar en handlare den troliga förbrytaren. I båda fallen agerar direkt fysisk kontakt till att avskräcka brott. Därmed kräver social kontroll i samhället att behålla passande måltavlor nära dugliga bevakare och troliga förbrytare nära intima handlare.

Denna social kontroll i två steg blev utvidgad genom Ecks (1994) nyligen genomförda studie om den rumsliga strukturen av olagliga drogmarknader. Eck menar att de roller som är viktiga då det kommer till att avskräcka från brott är de som kontrollerar eller övervakar *platser*. Hemmaägaren, dörrvakten, conciergen, fastighetsförvaltaren, vaktmästaren, bostadsägaren, anläggningsförvaltaren, den nära grannen, receptionisten, den privata säkerhetsvakten, bussföraren, restaurangchefen- var och en av dessa kan agera till att avskräcka från brott genom att leta efter specifika platser (se relevanta studier *Those Who Discourage Crime* 55

inkluderat och återgivet i Clarke, 1992). "Platsmanagern" är den breda termen Eck använder för att beskriva denna generella roll.

Eck beskriver (1994) en viktig presentation av rutinaktivitetsteorin som två tripletter, se Tabell 1. Genom att integrera Felsons arbete från 1986 med sitt egna noterar Eck tre övervakningsobjekt: den passande brottmåltavlan, den troliga förbrytaren och den mottagliga platsen för brott att inträffa. (Här har vi lagt till adjektiven "mottagliga", eftersom en plats som inte har brottspotential behöver ingen platsmanager.) Vi kan ange dessa tripletter på flera sätt. Brottmöjligheten är minst när måltavlor är direkt övervakade av bevakare; förbrytare av handlare; och platser av ledare/managers. Eller så kan vi säga att dessa varierande aktörer direkt avskräcker en förbrytare genom närhet till måltavlor, till platser, eller till förbrytarna själva. Eller så kan vi lägga tonvikten på att sådant avskräckande beror på sociala band med måltavlor eller förbrytare respektive platser. Vilket sätt det än anges måste en förbrytare bli fri från sina handlare, sedan hitta en måltavla som är oskyddad av bevakare på en plats fri från påträngande ledare. Handlare, bevakare och ledare kan alla störa brottsbeteende, hur oavsiktligt det än må vara.

Tabell 1. Skildring av Ecks tripletter

	Eck		
	Felson, 1986		
	A.	B.	C.
1. Övervakning av	Måltavla	Förbrytare	Plats
2. Direkt övervakat av	Vaktare	Handlare	Ledare

Vidare variationer i brottsavskräckning

De som avskräcker från brott passar många beskrivningar. När Newman (1972, reflekterande Jacobs, 1961) pratade om "naturlig övervakning" inkluderade han främlingar och förbigående vars närhet och synlighet kunde leda till att avskräcka förbrytare. Därmed blir platsers design en central aspekt för förebyggande. Många fönster som ser över ett område var en av hans rekommendationer. Mayhew (1981) betonade vikten av

brottsprevention av anställda personer med tilldelat ansvar, såsom butiksanställda, bussförare, livvakter, hotellanställda, etc.

I en viktig klassifikation av brottspreventionsmetoder gjorde Clarke (1992) skillnad mellan varierande ansvar för brottsavskräckning, inklusive formell övervakning, de anställdas övervakning och naturlig övervakning. Hans idé av varierande nivåer av ansvar för brottsavskräckning är ändrad för aktuella syften. Vi börjar med att beskriva ansvar för platser, för att senare vända till de andra två ansvarsobjekten. *Personligt ansvar* av platser är taget av de som äger dem eller som är intimt förknippade med ägare. Därmed tar ansvarar man för sitt eget hem; en liknande oro kan förväntas om en äger en lägenhetsbyggnad eller bor där. Tilldelat ansvar av platser är taget av anställda som är specifikt tillsagda att ta hand om dessa platser. En sådan anställd kan bli straffad eller även avskedad om brott inträffar på den platsen; därmed har hon eller han ett starkt incitament för att jobba mot brott. En kontorsreceptionists jobb kan till exempel inkludera igenkänning av andra arbetare, godkännande av kunder och artigt hindra de som inte har rätten att gå in. *Diffust jobbandsvar* av platser är taget av andra anställda med mindre specifikt ansvar. Kanske en medlem av kontorets sekreterarteam noterar någon som hänger kvar i byggnaden eller går in i kontoret utan berättigande, även om jobbandsvaret att uppmärksamma sådant inte har tilldelats. *Generellt ansvar* av platser är taget av någon åskådare eller besökare vars närvaro avskräcker från brott eller som noterar en olaglig aktivitet som inträffar eller som kan inträffa där. En sådan person har varken det personliga ansvaret i rollen som en ägare, vän eller släkting, eller det tilldelade eller diffusa ansvaret i rollen som en anställd.

Notera att detta system skiljer för olika typer av anställda, några har tilldelats ansvar för brottsprevention, medan andras ansvar för brottsprevention är diffus. Dessutom ges extra betoning till personliga band, som påtvingar mer ansvar än för någon annan av de andra tre kategorierna.

Hybridexempel

Notera att dessa endast är analytiska distinktioner. Dessa kategorier av ansvar är ibland del av det vardagliga livet. Till exempel:

1. En anställd kan forma personliga band till en kund. När den kunden kommer in full i butiken kan den anställda utföra informell kontroll såväl som formellt ansvar för att få personen att gå ut utan att orsaka någon skada.
2. Någon leveranspersonal, taxiförare eller andra anställda med strategiska jobb agerar i en obetald hjälpare roll, som assisterar polis med information för att förebygga brott. Därmed kombinerar de generella ansvar med en anställds status.
3. Pengabelöningar är ibland erbjudna till allmänheten för information som leder till anhållning eller annat brottsförebyggande arbete. På liknande sätt kan anställda bli belönade av anställda för brottsprevention som inte är en del av deras vanliga jobbuppgift. Därmed fokuserar organisationer sitt ansvar genom extra ansträngningar och incitament.

Trots dessa intressanta hybridexempel är de originella analytiska åtskillnaderna användbara för att förstå varierande ansvar. Vi fortsätter med de tidigare nämnda fyra kategorierna.

Ansvar som en ordningsvariabel

Tendens att avskräcka från brott kommer att variera med ansvarsföreträdet. Det företrädet minskar i denna ordning: personligt, tilldelat, diffust och generellt ansvar. I samma ordning kan vi förvänta oss en minskning direktrespons. Därmed kommer de med personligt ansvar mest sannolikt att prata direkt med en potentiell förbrytare. I kontrast kommer de med generellt ansvar troligen fråga någon med mer ansvar att prata med den potentiella förbrytaren eller vänta till ett brott inträffar och ringa polisen efteråt. Om det tar tre steg av mänsklig interaktion för att få någon att konfrontera en potentiell förbrytare kan brottet redan ha inträffat och förbrytaren kan ha flytt. Därmed påverkar ansvarsnivån inte bara sannolikheten

att brott kommer att förebyggas men också att det förebyggs direkt och snabbt. Å andra sidan vet inte alltid förbrytare vilka hot mot deras olagliga handlingar en grupp av främlingar utgör. Därmed har allmänheten fortfarande en del makt till förebyggande.

Kontrovers över svaghet av generellt ansvar

Det generella ansvarets svaghet är ett kontroversiellt ämne. Newman (1972), och Jacobs (1961) trodde på makten av naturligt övervakande, alltså ett generellt ansvar i denna artikels termer. Det kontrasterande argumentet från Mayhew (1981) och Clarke (1992) lägger tonvikten på den relativa makten av tilldelat ansvar.

Titus (1994) argumenterar att ny teknologi kan förstärka det generella ansvarets slagkraft. Han noterar att det breda ägandeskapet av videokameror och mobiltelefoner ger ny makt till allmänt avskräckande från brott. Moderna telekommunikationssystem kan användas inte bara till att begå brott men också till att förebygga det. Till exempel kan elektroniska anslagstavlor hjälpa medborgare att dela information om lokal kriminell aktivitet och därmed elektroniskt förlänga generell social kontroll (Titus, 1994).

Antalet människor spelar en roll i kontroversen över det generella avskräckandets effektivitet. Antalet är inte en enkel fråga. Antagligen borde två personer avskräcka från brott bättre än en person. Ändå finner Mayhew (1981) att för många människor i närheten leder till en spridning av ansvaret. Ingen agerar för att rapportera eller förebygga brott; således visar sig naturlig övervakning att vara svagare än förväntat.

Å andra sidan påminner Weisburd (1994) oss om att förbigående i Israel åtar sig ett starkt ansvar att förebygga brott. Han noterar de kulturella och etniska bidragen till detta ansvar. Vi skulle kunna tillämpa enkel sociologi för att argumentera att storlek, densitet, heterogenitet och migration som är vanliga för de amerikanska städerna har som funktion att minska generellt ansvar. Ändå, skulle en grupp Israeler som inte känner dig ta mer ansvar för din väska än vad du tar själv? Vi fortsätter i detta arbete att anta att generellt ansvar, person till person, är det svagaste av de fyra typerna.

Ansvarsnivå för övervakare och handlare

De fyra typerna av ansvar kan inte bara tillämpas på platsbunden prevention, men också till de andra två delarna av tripletten av brottsavskräckande. Tabell 2 visar en 4 X 3 matris. I toppen av matrisen finns tre objekt av övervakning: passande måltavlor för brott, sannolika kriminella förbrytare och mottagliga platser för brott. Dessa är länkade till de som övervakar: övervakare, handlare och ledare. Ansvarsnivåerna är presenterade i de fyra raderna av matrisen, från personligt till generellt. Tabell 2 blandar våld och egendomsförbrytare. Eftersom dess fokus ligger på mänskligt avskräckande av brott snarare än variationer i brottstyper.

4 X 3 matrisen ger oss 12 celler. Detta tillåter för möjligheten att en anvisad anställd kan leta efter olika typer av objekt, och att olika objekt kan övervakas av människor med olika typer av ansvar. Inom varje cell kan en mängd brottsavskräckanden

inordnas. I Tabell 2 ges ett exempel för varje cell. Vi kommer att gå igenom tabellen kolumn till kolumn. Vi börjar med passande måltavlor för brott, cell A-1 anger studenten som håller ett öga på sin egen ryggsäck. Sådant personligt ansvar kan också tas av en kompis, släkting, eller studentkamrat. Detta brottsavskräckande sker mest sannolikt oavsiktligt, men tillfället kan dyka upp då det är nödvändigt att utmana någon som tar ryggsäcken utan att ha rätten till det. Cell A-1 kan också inkludera två vänner som går nedför gatan och därmed tillför varandra informellt och oavsiktligt skydd mot våldsamma attacker, skydd som inte skulle existera om de gick ensamma.

Tabell 2. Fyra gånger Tre Tabell av Brottssavskräckande
Uppdelning av typer av övervakare (och övervakningsobjekt)
genom nivå av ansvar, med exempel

Typer av övervakare och övervakningsobjekt			
	A.	B.	C.
	Vaktare (Övervakar passande måltavlor)	Handlare (Övervakar sannolika förbrytare)	Ledare (Övervakar mottagliga platser)
Ansvarsnivå:			
1. <i>Personlig</i> (Ägare, familj, vänner)	Student håller ett öga på egen ryggsäck	Förälder ser till att barnet kommer hem	Hemmaägare övervakar nära hemmet
2. <i>Tilldelad</i> (Anställda med specifika uppgifter)	Affärsanställd övervakar smycken	Rektor skickar tillbaka barn till skolan	Portvakt skyddar byggnad
3. <i>Diffus</i> (Anställda med generella uppgifter)	Revisor noterar snatteri	Affärsanställd avskräcker från skolk	Hotellpersonal stoppa inkräktare
4. <i>Generell</i> (Främlingar, andra medborg.)	Åskådare hämmar natteri	Främling ifrågasätter pojkar i gallerian	Kund i parkerings- struktur

Cell A-2 visar exemplet av tilldelat ansvar för en måltavla. Affärspersonalen som tilldelats smyckesskåpet ansvarar att se till att dess innehåll inte blir stulet. Även när varor tas ut för att visas till en kund förväntas den personalen att vakta varorna och återföra det som inte köptes till skåpet och låsa in det. Däremot kan en butik eller annat företag ha anställda utan specifikt ansvar. Till exempel, som i cell A-3, en revisor som jobbar bakom kulisserna i butikens kontor har endast diffust ansvar för att förhindra brott. Hon eller han kan på vägen till lunchen råka märka någon misstänksam i ett område med hög stöldrisk. Genom att fråga den personen "Kan jag hjälpa dig" kan den anställda förhindra ett stöldförsök utan att vara tillskrivna det ansvaret i arbetsrollen. Cell A-4 illustrerar en förbigående som inte är butiksanställd och som avskräcker från butikstölder eller andra olagliga handlingar genom att helt enkelt vara nära eller säga någonting, även fast personen inte har något personligt eller professionellt ansvar. Notera att vi tilldelar analytisk tilltro till de som avskräcker från brott, oavsett om de visar modet eller en vilja att ingripa.

Kolumn B beaktar handlare som avskräcker potentiella förbrytare att utföra kriminella handlingar. Sådant avskräckande är ofta oavsiktligt, som när familjer spenderar tid tillsammans (se Felson och Gottfredson. 1984; Felson, 1994). Avskräckande inkluderar också påminnelse från föräldrar till barn eller andra instruktioner för att stoppa ett visst beteende. Även om de flesta informella kontrollerna kan vara otalade finns det tider då tyst social kontroll inte räcker. Kolumn B modifierar handlaren presenterad i Felson (1986), som använde termen "intim handlare". Nu ändrar vi denna term till "personlig handlare" och

hänvisar till familj eller vänner av en potentiell förbrytare som spenderar tid i närheten. Vi inkluderar andra typer av handlare (se nedan).

Eftersom vissa handlare inte står nära den potentiella förbrytaren tillämpar vi våra samma fyra kategorier till Kolumn B. När en far ser till att hans son kommer hem i tid passar det in i cell B-1. När en skolrektor eller chef, i jobbsammanhang, hittar barn som spelar hockey och övertalar de till att gå tillbaka till skolan exemplifieras det i cell B-2. En skolsekreterare, som går bortom sina specifika uppgifter genom att fånga upp barn som smyger ut ur skolan och uppmuntrar dem att stanna passar in i cell B-3. Vuxna utan koppling till skolsystemet skulle också kunna övertala barnen de träffar inuti en galleria att gå tillbaka till skolan (Cell B-4).

Platshantering genom ansvarsnivå

Platshantering (place management) för att förhindra brott passar in i Kolumn C. När en hemmaägare bevakar sitt eget hem eller dess omedelbara närliggande områden passar det in i Cell C-1. En lägenhetsbyggnad med boenden har samma typ av brottsavskräckande egenskaper. Men när ägaren inte längre bor i eller nära byggnaden, blir brottsavskräckande ett problem. När ingen är anställd för att utföra den funktionen blir brott mer sannolikt. När någon är anställd med det ansvaret ökar säkerheten (Eck, 1994). Cell C-2 inkluderar en portvakt eller concierge, byggnadschef eller manager, parkeringsvakt, eller tilldelad vakt, oavsett om det är i en boende-, kommersiell, eller industrimiljö. När en hotellanställd avskräcker en inkräktare passar det in i cell C-3. När en kund i en parkeringsbyggnad gör platsen tryggare genom att vara närvarande skulle det klassificeras som Cell C-4.

Newman (1972) föreslog att stadsrum kan delas upp i fyra kategorier: privat, halvprivat, halvoffentligt, och offentligt. Det är intressant att ta hänsyn till hur vår tredje kolumn av Tabell 2 stämmer överens med Newmans kategorier. Det är rimligt att privata platser ses över primärt av dem med personligt ansvar, såsom ägare, familj, och vänner. Det är också logiskt att rent offentliga platser endast övervakas av de med generellt ansvar, såsom främlingar. Däremot kan halvprivata eller till och med halvoffentliga platser vara inom det avlägsna synfältet av ägare, familj eller vänner som känner mindre ansvar för dessa platser. Dessutom kan privata platser övervakas av anställda. Därmed är korrespondensen mellan dessa kategorier och Newmans inte perfekt. Inom Newmans fyra typer av stadsrum kan man förvänta sig att hitta olika typer av ingripande, men inte med samma sannolikhet. Därmed reflekterar den höga brottsrisken i halvoffentliga och offentliga områden delvis deras beroende av diffust och generellt ansvar, inget av det är helt pålitligt. Däremot tar de som tilldelas övervakning av lekplatser eller andra offentliga områden ibland vikten av avskräckande av potentiella förbrytare seriöst (Cell C-2). Dessutom kan närheten av främlingar (Cell C-4) avskräcka rån (se Cromwell et al., 1991) eller andra brott, även om dessa personer befinner sig i halvoffentliga eller offentliga platser.

Som Ecks (1994) arbete indikerar spelar platschefer en central roll i att avskräcka från olaglig droganvändning, såväl som slagsmål eller andra brott associerade med högt alkoholbruk. Termen "handlare" (Felson 1986) lade ursprungligen tonvikten på ansträngningen att hålla ungdomar under mjuk, informell kontroll, långt ifrån de potentiella brottens scen. Men ibland är folk redan fulla eller tillsammans med de som är fulla, med ett bråk på väg. Att förhindra det bråket från att urarta sig till någonting värre är "fredsmäklarens" roll (se R.B. Felson, 1993). När en fredsmäklare skyddar en plats (så som en krogägare som säger till bråkmakarna att slåss utomhus) hör handlingen till Kolumn C. När en fredsmäklare oroar sig mer om de sannolika bråkmakarna och försöker att förhindra slagsmål helt och hållet passar handlingen in i Kolumn B. Mer exakt, en vän som förhindrar ett bråk mellan andra vänner skulle klassificeras som passande för Cell B-1.

Polis, plats och avskräckande

En av de mest intressanta tillämpningarna av Tabell 2 är på polisjobb. Notera att vi inte har gett polisen deras egen linje eller cell. Anledningen till detta är att polisen inte alltid är verksamma inom samma roll. Några poliser tittar huvudsakligen på platser; andra följer människor eller måltavlor. Även om några poliser är tilldelade ganska specifikt ansvar har andra har ett mer diffust sådant (så som att patrullera 10 kvadratmil utan någon specifik uppgift). Därmed ser vi att polisen sträcker sig över de två mellersta raderna av tabellen, som täcker sex celler. Däremot är polisen också ansvarig för att rapportera in brott som observeras utanför jobbet och många har med sig ett vapen utanför jobbet. Polisen, har därför ett generellt förhinderansvar också.

En skulle kunna beskriva polis som patrullerar stora områden som någon som går bortom platsuppgiften beskriven i Kolumn C; därmed är Tabell 2 mindre än komplett då det gäller polisansvar. Dessutom väcker det frågan om huruvida polisen själva är sårbara mot spridningen av ansvar som gäller för andra människor och vad det kan ha att göra med icke-verkställandet av lagar. Idéer kring polisreformer (d.v.s. problemorienterat polisarbete och närpolisarbete) kan vara länkade till Tabell 2, vilket minskar det personliga och platsansvaret medan det länkar polis mer direkt till andra som tar del i att avskräcka från brott. Bland polis kan poliserna med specifika samhällsuppgifter vara mer mottagliga för lokaliserade problem än de med bredare områden att täcka. Ansvarsprecision är en generell organisatorisk princip för alla delar av brottspreventionssystemet, inklusive denna. Däremot är huvudmålet av brottsavskräckande att förhindra brott utan anhållningar och straff.

System, platser och verktyg

Vi kan vidare illustrera cellerna i Tabell 2 genom att undersöka brottsprevention i termer av rörelserna hos människor och saker över tid och rum (se miljökriminologi som beskriven av Brantingham och Brantingham, 1981.) Låt oss börja med preventionsverktygen, som utarbetade av Clarke (1992), och Poyner (1983), som varierar för varje cell i tabellen och platsen i miljön. Till exempel, i Cell A-2, kan en smyckesbutikspersonal dra fördel av att ha en spegel för att övervaka varorna och en knapp för att tillkalla övervakande hjälp. Däremot är ingen av dessa viktiga om dessa brottspreventionsverktyg är dåligt placerade och inte kan assistera de som är inblandade i avskräckande. I cell A-3, en personsökare till alla anställda för att rapportera in misstänksamma omständigheter kan räcka, om personsökaren verkligen varnar andra med rumslig precision; för Cell A-4, spridningen av bärbara mobiltelefoner kan visa sig öka brottsavskräckande. För Cell C-2, en högtalare kan hjälpa managern att kontrollera en tunnelbanestation om kontrollen över tillgång och utgång är också stark. Ett givet preventionsverktyg kanske inte kan tillämpas till alla typer eller nivåer av ansvar. De som planerar brottsprevention borde alltid vara tydliga med vilken typ av avskräckande de önskar att assistera.

Måltavlor och förbrytare, platser och system

Ändring av brottmåltavlor relaterar också till Tabell 2. Till exempel, Clarke och Harris (1992), rekommenderade att tillverka bilar som är svårare att stjäla. Sådan prevention baserad på måltavlor är systematiskt relaterad till de 12 brottsavskräckande rollerna. Hur högt borde billarm låta och borde ljusen blinka när larmen har satts igång? Svaret till sådana frågor kan bero på vem som är den sannolika väktaren och vad ansvarsnivån är (Kolumn A) samt på var bilen står parkerad och vem som är ansvarig för det området (Kolumn C). Borde en låsmekanism vara designad komplex nog att övervinna, eller borde den endast göra oljud

medan den är trasig? Svaret på denna fråga kan också bero på de relevanta väktarna eller ledarna och platsen.

Vi ska inte heller glömma förbrytarna själva. Grupper av förbrytare (en tredje aspekt av systematiskt tänkande) kan variera, även för samma brott. Clarke och Harris (1992), lägger tonvikten på skillnaderna mellan bilstöld som utförs på för olika anledningar (till ex. av att bryta delar, åka för skojs skull, transportera, exportera), vilket, i sin tur, relaterar till förbrytarnas ålder. För kontroll av unga förbrytare som skulle kunna ta del av att åka för skojs skull, övervakning av föräldrar och skola (Kolumn B) är mer relevant. Har sådana åtgärder liknande betydelse för prevention av bilstöld till export? För att höja förmyndarskap, förändringar i tillverkning inkluderar att designa bilar för att påminna ägaren att ta bort nycklarna (se Cell A-1) och att stämpla bildelar med serienummer för att möjliggöra igenkännandet av stulna delar för ärliga mekaniker och därmed påtvinga social kontroll (se Cell A-2). Sammanfattningsvis, att förstå mer om de olika brottsavskräckande typerna kan hjälpa till att förstå det bredare brottsanalys- och preventionssystemet, inklusive verktyg, måltavlor, och förbrytare.

Plats, planering och drift

Systematiskt tänkande om avskräckande kan också informera samhällsplanering. Detta inkluderar att designa platser för mer personlig och tilldelad drift (Celler C-1 och C-2), genom att bygga mindre skolor för bättre övervakning av ungdomar (Celler B-1 och B-2) och att skriva byggnadskoder som kräver transparenta staket och siktlinjer i parkeringsområden (Kolumn A).

Platser och platshantering själv behöver studeras inom ett större system. Platser tillhör en större klass av social kontext: beteendemiljö. Denna miljö var definierad och mätt av Barker (1963), vars miljöpsykologi spårade mänskligt aktivitetsmönster då människor interagerar i det vardagliga livet. En beteendemiljö var specificerad inte bara i rum men också i tid. Därmed är historieklassen en beteendemiljö i rum 101, men samma rum huserar senare ett möte för stämpelklubben, en annorlunda beteendemiljö. Vi skulle kunna härleda från Ecks (1994), "platsmanager", konceptet "miljömanager," så som hemklassrummets lärare (tidigare under dagen) och stämpelklubbens rådgivare (senare under dagen). Samma plats kan ha olika skiften av managers och/eller aktiviteter, och av ägodelar lämpliga för stöld. Platser är lättare att presentera för detta kapitel, men framtidsarbete borde gå bortom bestämda platser till ett beteendemiljösystem. Det skulle också passa väl ihop med Brantinghams (1981), miljökriminologi, med potentiella förbrytare och brottmåltavlor som rör sig runt bland miljöer i samband med deras vardagliga rutiner.

Dessutom sammanfaller platser och beteendemiljöer ofta i en större entitet: anläggningen (se Felson, 1987). Skolan, lägenhetsbyggnaden, andelslägenheten, industriparken, tivoli-parken, shoppinggallerian – alla dessa är en anläggning och innehåller flera platser och beteendemiljöer. Vi föreslår att konceptet "ledare" behöver delas in i dess systematiska komponenter: platsledare, miljöledare och anläggningsledare. Varje av dessa har betydelse för brottsprevention. Miljöledaren har antagligen den största chansen att fokusera brottsavskräckande i tid och rum. Platsledaren kan fokusera prevention i rum. Anläggningsledaren kan koordinera plats- och miljöledare, eller annars designa system för att förhindra brott.

Generellt avskräcks brott lättast då människor har personligt eller tilldelat ansvar med en tydlig fokus på platser och miljöer. Om samhället fortsätter att vara beroende av diffust och generellt ansvar avtar chanserna till att antalet brott minskar.

REFERENCES

Barker, R. (1963). *The Stream of Behavior*. New York, NY: Appleton-Century-Crofts.

- Brantingham, P.J. and P.L. Brantingham (eds.) (1981). *Environmental Criminology*. Beverly Hills, CA: Sage. (Reprinted by Waveland Press, Prospect Heights, IL, 1991.)
- Clarke, R.V. (1992). *Situational Crime Prevention: Successful Case Studies*. Albany, NY: Harrow and Heston.
- and P.M. Harris (1992). "Auto Theft and its Prevention." In: M. Tonry and N. Morris (eds.). *Crime and Justice: A Review of Research*, Vol. 16. Chicago, IL: University of Chicago Press.
- Cohen, L.E. and M. Felson (1979). "Social Change and Crime Rate Trends: A Routine Activity Approach." *American Sociological Review* 44:588- 608.
- Cromwell, P.F., J.N. Olson and D.W. Avary (1991). *Breaking and Entering: An Ethnographic Analysis of Burglary*. Newbury Park, CA: Sage.
- Eck, J.E. (1994). "Drug Markets and Drug Places: A Case-Control Study of the Spatial Structure of Illicit Drug Dealing." Doctoral dissertation, University of Maryland, College Park.
- Felson, M. (1986). "Routine Activities, Social Controls, Rational Decisions, and Criminal Outcomes." In: D. Cornish and R.V.G. Clarke (eds.), *The Reasoning Criminal*. New York, NY: Springer-Verlag.
- (1987). "Routine Activities and Crime Prevention in the Developing Metropolis." *Criminology* 25:911-931.
- (1994). *Crime and Everyday Life: Insights and Implications for Society*. Thousand Oaks, CA: Pine Forge Press.
- and M. Gottfredson (1984). "Adolescent Activities Near Peers and Parents." *Journal of Marriage and the Family* 46:709-714.
- Felson, R. B. (1993). "Predatory and Dispute-Related Violence: A Social Interactionist Approach." In: R.V. Clarke and M. Felson (eds.). *Routine Activity and Rational Choice, Advances in Criminological Theory*, Vol. 5. New Brunswick, NJ: Transaction Books.
- Hindelang, M.J., M. R. Gottfredson and J. Garofalo (1978). *Victims of Personal Crime*. Cambridge, MA: Ballinger.
- Hirschi, T. (1969). *Causes of Delinquency*. Berkeley, CA: University of California Press.
- Jacobs, J. (1961). *The Life and Death of Great American Cities*. New York, NY: Random House.
- Mayhew, P. (1981). "Crime in Public View: Surveillance and Crime Prevention." In: P.J. Brantingham and P.L. Brantingham (eds.), *Environmental Criminology*. Beverly Hills, CA: Sage. (Reprinted by Waveland Press, Prospect Heights, Illinois, 1991.)
- Newman, O. (1972). *Defensible Space*. New York, NY: Macmillan.
- Poyner, B. (1983). *Design Against Crime: Beyond Defensible Space*. London, UK: Butterworths.
- Titus, R. (1994). Personal communication to the author from the Program Manager, U.S. National Institute of Justice, Washington, DC.
- Weisburd, David (1994). Personal communication to the author.